

Marius Albert Neguț

**DIN ALTA
VIATA**

C.V. de Golan

Cuprins

Cuvânt Înainte.....	9
Prolog ♦ Pierderea inocenței.....	11
1. Școlar profesionist.....	21
2. Jos Iliescu!.....	31
3. Androne.....	41
4. Manevra	51
5. Florence Nightingale.....	61
6. Mamaia Lica	67
7. Samsarii.....	73
8. Lidia	87
9. Hoț.....	95
10. De-ale gurii	103
11. Sclav	109
12. Mihaela.....	117
13. Isaura.....	121
14. Babacii.....	133
15. Iar viețile tot zboară.....	143
16. Violeta.....	151
17. Karma.....	167

Respect pentru oameni și cărți

18. Nostradamus	177
19. Alba-neagra	187
20. Pe fir.....	193
21. Chiar și golaniii își iubesc mamele.....	203
22. Puicuțe.....	211
23. Pește	219
24. Sordide	227
25. Dama înșelată	235
Epilog.....	251

1.

Școlară profesionist...

15 septembrie – 1990

În '90, cu toții învățam democrația. În esență, pentru români – născuți și crescuți cu pumnul în gură – asta însemna dezbateri libere asupra a orice, indiferent de pregătirea pe care cei care-și dădeau cu părerea o aveau sau nu asupra subiectului. Dacă doriți opinia mea, atunci s-au format majoritatea *părerologilor* pe care îi vedeți acum la tv...

Anul debutează în forță, printr-o mineriadă. În țară, politica se face atât vocal, cât și cu parul. Iliescu își spulberă oponenții prin vot popular, dar și cu ajutorul ortacilor. Totuși – din nou o opinie personală –, evită dezmembrarea țării, atunci când ordonă armatei să se poziționeze pașnic între românii și maghiarii care se bat ca chiorii la Tîrgu Mureș, loc unde, cei din urmă sărbătoresc Revoluția din 1848 demolând statuile lui Nicolae Bălcescu și Avram Iancu.

Vara care urmează este fierbinte... *Golanii*¹ sunt spulberați de mineri², în timp ce Hagi îl dribblează pe Maradona³. Luptele sânge-

1. supranume al protestatarilor din Piața Universității.

2. mineriada din 13-15 iunie

3. În cadrul Campionatului Mondial de Fotbal din Italia, România a remizat cu Argentina.

roase din Piața Universității sunt urmate de exploziile de bucurie prilejuite de rezultatele Generației de Aur. Românii le dau două boabe¹ sovieticilor², așa, cât să le reamintească acestora că încă mai așteptăm tezaurul furat. Apoi – după înfrângerea din fața Camerunului –, ai noștri fac remiză cu campioana mondială – Argentina.

Cât despre mine...

*

În vara abia trecută, am dat examen de admitere la Economic 4 – liceu bine cotate, aflat aproape de casă. Din păcate, ca mine au fost mulți..., mai precis, șase elevi pentru fiecare loc disponibil, iar eu, bineînțeles, am „căzut” cu talent, cu doar patru sutimi sub media admisă.

Neavând cine să mă îndrume, nu am făcut contestație. Am aflat apoi că examenul dur a făcut ca locurile să nu fie ocupate integral și majoritatea contestațiilor au fost acceptate. Prea târziu..., în afara unghiei băgate în gât, nu prea am avut ce altceva face.

În mod normal, acest eșec nu ar fi trebuit să fie o tragedie – doar spre sfârșitul verii aveam șansa unei alte sesiuni de examen³. Din păcate, lipsa de îndrumare și-a pus din nou amprenta asupra deciziei mele – astfel am ales să dau examen la nou înființatele școli profesionale și de ucenici. Vă jur că am luat această hotărâre fără a avea habar care este diferența dintre cele două forme de învățământ! Spre ghinionul meu, am intrat, și nu oricum, ci cu media opt.

1. goluri

2. Uniunea Sovietică încă nu se dezmembrase.

3. În perioada cu pricina, la liceu se intra exclusiv pe baza notelor primite la examenul de admitere.

Școlile profesionale, abia înființate, au o durată de patru ani – egală ca timp cu a liceului. În cadrul acestora, cursanții studiază, pe lângă materiile importante precum: Limba și literatura română, Matematica, Fizica, Biologia, Chimia, Istoria, Geografia, multe alte materii specifice, cum ar fi, în cazul meu: Organizarea unităților comerciale, Merceologia, Contabilitatea, T.c.m.¹, Corespondența comercială, Microbiologia, Economia. La toate acestea adăugați: Limba franceză, Limba germană, Drept, Psihologie, Informatică, Ecologie și, bomboana de pe colivă, Latina. Evident, programa nu este alcătuită în beneficiul nostru, al cursanților, ci al profesorilor, care nu-și pierd locurile de muncă și acumulează ore pentru care sunt plătiți. Chiar și așa, nu ar fi o tragedie dacă pregătirea ne-ar fi recunoscută în integralitatea ei, dar, deși avem o programă mai stufoasă decât aceea a licențierilor, la finalul studiilor, cei patru ani petrecuți pe băncile școlii vor echivala cu doar doi de liceu. Prin urmare, voi pierde o bună bucată de viață pentru a mă califica într-o meserie pe care vremurile o vor face accesibilă oricui. Să fim serioși... Cu sau fără studii, oricine își poate alege azi meseria de vânzător... Atât de importante sunt unele decizii. Astfel se schimbă un destin și se ratează un viitor.

*

Am întârziat! Pătrund vijelios în sala de clasă, trec pe lângă o colegă proțăpăită în mijlocul ei și mă îndrept spre ultima bancă, bucuros că e liberă și că am ajuns înaintea dirigintei, apoi mă așez pe scaunul pe care îmi voi petrece cei patru ani de studiu.

1. tehnologia comerțului și a mărfurilor

E prima zi de școală, la profesionala Economicului 5. Liceul e tocmai în Militari, la piața Gorjului. Plecând din Ferentari, pentru a ajunge la destinație, a trebuit să schimb două autobuze.

Aud chicote și îmi măsoar cu ostilitate colegii.

— Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură! mă ia peste picior o grasă, al cărei păr lung are o nuanță incertă și spălăcită, ca aceea a ochilor cu care mă măsoară.

Când să mă reped în ea, colega pe care o ocolisem la intrare mă chestionează politicos:

— Dumneavoastră sunteți?

Ce dracu' e cu ăștia frate? mă întreb nedumerit.

— E diriginta noastră! îmi șoptește o fată din banca alăturată, zâmbindu-mi ironic, iar eu sar în picioare, ca propulsat de un arc.

— Vă rog să mă iertați, dar v-am crezut o colegă! mă scuz, apoi mă prezint.

Observ că zâmbește flatată și îmi dau seama că nu am pornit chiar cu stângul. Adevărul e că sunt un idiot – doamna are în jur de 45 de ani. Am totuși o scuză – e tunsă băiețește și mică de înălțime, fapt care m-a indus în eroare.

— Bine! Ia loc, mă îndeamnă, apoi se așază la catedră și continuă. Acum, că suntem toți, să strigăm catalogul, pentru a ne cunoaște unii pe ceilalți! Ce spuneți?

Cei câțiva care nu se prind că întrebarea este retorică, aprobă prelung. Eu mă așez și îi mulțumesc din priviri colegei care m-a atenționat mai devreme. E drăguță fata – o cheamă Ina și e chiar înaintea mea la catalog. În clasă, suntem cinci băieți și douăzeci de fete.

Grasa de mai devreme – Roxana – e cea mai vocală. Glumește, apoi râde de propriile vorbe, cu o veselie debordantă, de parcă diriga ar anunța încontinuu că, la pauză, școala oferă meniuri gratuite. Doamna dirigintă e super de treabă, ne lasă în voia noastră și, când se implică în discuțiile iscate, o face fără acea atitudine de superioritate

la care funcția i-ar da dreptul. Printre picături, ne dă orarul; râde, laolaltă cu noi, de tembelismul cras al ministerului, care ne obligă să studiem pe lângă materiile necesare, multe altele complet inutile meseriei alese. La final, vine cu o idee extraordinară: imediat cum dă prima zăpadă, să plecăm cu toții în excursie la Predeal.

Nu ne bucurăm foarte tare atunci când se sună de ieșire – doamna ne-a plăcut și am mai fi stat de vorbă cu ea. Am grijă să părăsesc clasa printre ultimii – am întârziat pentru că nu am avut cu ce să mă îmbrac – mai toate hainele mele sunt ultra-purtate... În disperare de cauză, am ales să îmbrac o pereche de blugi ai mamei, care mi s-au părut a fi unisex. Pentru imaginea mea, ar fi dezastruos ca vreunul dintre colegi să observe.

*

Din primul an nu prea am amintiri plăcute, iar acel an a fost cel mai bun... De altfel, acest roman nu este unul dintre cele care ar putea inspira filme precum: „Extemporal la Dirigenție” sau „Liceenii”, oricât de mult mi-aș dori eu.

Singura evocare agreabilă e cea a excursiei la Predeal.

Lumina lăptoasă a dimineții cu pricina mă surprinde cu mâinile în șolduri, în aparență fascinat, însă, în realitate, bulversat de variantele puse la dispoziție de garderoba personală, respectiv fotoliul pe care îmi țin hainele alandala. Nu că aș fi pretențios, dar dispun de o singură pereche de pantofi, achiziționată astă-vară de pe Lipscani¹, e drept, eleganți – vișinii, cu cataramă aurie, dar nepotrivți locului spre care plec. Într-adevăr, cu ei merg la școală, cu ei bat cartierul în lung și-n lat, dar acum merg totuși la munte...

1. stradă din centrul vechi al capitalei, fost paradis al bișnițarilor.

Din fericire, consecință directă a faptului că pantofii-mi sunt ficși, nu am probleme în a-mi alege ciorapii. Prin urmare, încălț o pereche de șosete subțiri, decisiv în alegerea acestora fiind numărul cât mai mic de găuri. În privința pantalonilor, oferta este mult mai vastă și constă în nu mai puțin de două perechi. Decid cu rapiditate că cea potrivită este una la fel de vișinie ca pantofii.

Pentru a compensa subțirimea nădragilor, pe sub aceștia, trag în viteză pe mine o pereche de izmene, pe alocuri peticite, dar călduroase. De la mijloc în sus, îmi e mai ușor... Cămașă de corp am, iar pulovere la fel. Mamaia Lica, cu asta se ocupă – când nu coase, croșetează. Ce model mai potrivit pentru etalarea talentului său indiscutabil există în casă, decât nepotul cel mare, care (așa o fi?) cam duce lipsă de haine?... Ultima componentă a vestimentației alese reprezintă mândria mea personală. O geacă de colegiu pentru achiziționarea căreia am dus tratative intense, apelând la stratageme subtile de negociere. Astfel, am putut-o dobândi de la Orlando, cel care o are de la Pandeale, care a luat-o de la Vali, care, la rândul lui, o are de la Tatiana. E neagră, cu mâneci gri, iar pe spatele său are cusut un joben sub care stă scris: New York Yankees¹. E piesa mea de rezistență, iar faptul că, din grosuță, din cauza spălărilor repetate, a ajuns foaie de ceapă, nu mă împiedică din a mă simți un mare șmecher atunci când o port.

Ce mai tura-vura... Cum-necum, mai precis, sărind peste turnichetele stației de metrou de la Unirii, ajung la timp – 6:30 – la Gara de Nord, acolo unde, în fața ghișeului de informații, avem întâlnire cu doamna dirigintă.

Colegii mă privesc pieziș, mai mult ca sigur, invidioși pe aspectul meu exterior. Aleg să-i ignor, așa cum fac și cu doamna profesoară, cea care îmi atrage atenția că pantofii mei se potrivesc ca nuca în perete cu părția stațiunii Predeal. Zgribulit deja, urc în tren, cu

1. club american de baseball profesionist

speranța, evident deșartă, că în vagon va fi cald. Nu e... În schimb, atmosfera compensează.

Mă prind în glume, cânt alături de colegi, joc cărți și, parcă într-o clipită, ajungem în gara Predeal. Clădirea mă uimește prin modernitatea ei. După cenușiul murdar al celei bucureștene – plină de aurolaci și cerșetori –, aceasta îmi pare ca din altă lume. O lăsăm însă cu rapiditate în urmă. Conduși de dirigintă, care pare să fi făcut des drumul cu pricina, ajungem la pârtia Subteleferic, pe care prindem să urcăm vertiginos, evident, per pedes. Bine... Mai mult ceilalți, pentru că eu, din cauza pantofilor alunecoși, avansez greu, din tumbă-n tumbă. Ca să fiu sincer, situația e gravă... Încălțările îmi sunt de mult pline cu omăt; șosetele iau apă mai ceva decât Titanicul, iar eu alunec la vale ca leul în fața dolarului. Însă acest lucru nu mă oprește din a ajunge în vârful pârtiei, alături de colegi.

Pe platou, ne tragem sufletul. Cei care posedă înfulecă pachetele de mâncare aduse de acasă. Ina, Ivona și Mirela își cumpără câte o bere Azuga. Faptul trezește invidia băieților, care nu rămân mai prejos.

Urmează, inevitabil, coborârea. Ei bine, abia acum îmi dovedesc talentul dobândit de-a lungul nenumăratelor ore de alunecuș pe ghețușurile din curtea școlii. Fac furori! Cu repeziciune de fulger, la fel de precis ca acesta, alunec ca o nălucă a iernii. Ina, cea care m-a mai ajutat la urcuș, nu se mai poate ține după mine, de fapt, ce spun eu, Ina... nimeni, nici colegii, ba nici măcar schiorii. Sunt tare fericit! Alunec sau plutesc, nici nu știu bine, cert este că depășesc obstacolele cu grație, stârnind în urma mea fuior de zăpadă răscolită, alături de invidie sau admirație, după sufletul fiecăruia.

Ajung la poalele pârtiei primul. Ridic mâinile spre cer, într-o eliberare a sentimentului de superioritate, concretizat în victorie. Ranchiuna îi face pe ceilalți să mă ocolească cu privirea, dar nu mă stresez foarte tare – sunt obișnuit...

Fac câțiva pași și observ că-mi flencănește talpa unui pantof. *Hait!* *E groasă!*, îmi spun îngrijorat, tocmai în clipa în care ingrata renunță și se desprinde de încălțare, ofrandă neagră ca gândul meu, pe omătul alb.

Nu o las!... N-am cum! Face parte din mine!... O înșfac, așa cum fac și cu punga aflată sub turul pantalonilor unui copil, care o folosește pe post de sanie. Ignor, stoic, protestele acestuia și trag învelitoarea pe picior, căutând să fixez cât pot eu de bine talpa dezertoare. La mare fix... Când termin, mă trezesc înconjurat de colegi, apoi aud glasul dirigintei, care mă ceartă:

— Puteai să-ți rupi gâtul!

Nici nu mă așteptam la altceva...

Colegii se zbenguie printre brazi, bătându-se cu bulgări și tăvălindu-se prin nămeți. M-aș face de poveste dacă m-aș prinde în jocul lor și aș rămâne desculț, astfel că, restul timpului mi-l petrec așezat ca într-un fotoliu într-un maldăr de zăpadă relativ curată, gândindu-mă intens cu ce mă voi încălța a doua zi la școală.

Seara, la întoarcere, în întunericul compartimentului de tren, palma mi s-a împreunat din nou – stârnind în sufletul meu tulburare – cu a Inei. Toropit de oboseală, cu picioarele sloi, mi-am pus capul în poala ei și-am privit-o, cuceritor, în ochi. Apoi... am adormit. Obișnuți-vă cu Ina... Suntem prieteni și acum și va mai apărea în povestirile mele. Între noi a fost mereu ceva... un fior care, de-a lungul anilor, se va menține viu, dar nu va prinde niciodată puterea de a distruge prietenia noastră cu vâlvătaia efemeră a dragostei.

PRINTRE RÂNDURI:

Monny este unul dintre colegii mei de clasă.

Bineînțeles, acesta nu este numele lui – de fapt, îl cheamă Marius, ca și pe mine.

Seamănă mult cu Dolph Lundgren, actorul din Rocky. E înalt, solid, blond, și are ochii albaștri. Se tunde periută, iar visul său cel mai mare este să se înroleze în Légion Étrangère. Cu toții facem mișto de planul lui de viitor, care ni se pare utopic, iar asta-i stârnește adevărate crize de nervi.

Pe mine, uneori, latura sa violentă mă sperie, deși, evident, în fața lui n-am cum să recunosc. Când i se pune pata, e incontrollabil. Fără să țină cont cui se adresează – că e fată, băiat sau chiar profesor – jignește, ba chiar sare la bătaie. Cu toate acestea, în mare parte a timpului, e un băiat de zahăr...

Ne-am reîntâlnit pe Facebook, după foarte mulți ani. M-am bucurat enorm, și nu doar pentru regăsirea cu pricina, cât pentru că Monny și-a împlinit dorința de a se alătura Legiunii Străine Franceze. Sunt tare mândru de el! Exemplul lui este unul dintre multele care dovedesc puterea inimaginabilă a unui VIS...

2.

Jos Iliescu!

1991

Holograf scoate hitul anului – „Banii Vorbesc”. Titlul melodiei cu pricina sintetizează perfect realitatea post-decembristă.

La începutul anului, politicienii, prin Legea Fondului Funciar, returnează țăranilor pământurile furate de comuniști. O fac însă în stilul caracteristic și acum celor care ne conduc – mai precis, protejându-și interesele, fără să le pese că nedreptățile provocate de aplicarea legii vor sufoca justiția cu mii de procese, iar țăranii, pentru pământ, se vor bate, ba chiar și ucide între ei.

În țară, magazinele sunt pline, buzunarele, în schimb, sunt goale.

Ion Iliescu îi educă în continuare pe români. Ca un adevărat Tăcut, când simte că democrația ni se urcă la cap, cheamă minerii pentru a o scoate din tărtațuțele noastre naive de cățelandrii desprinși de realitate, care se văd a fi dulăi¹...

1. cu trimitere la „Câinele și cățelul” – fabulă de Grigore Alexandrescu